

Bailey String

Definice chaosu 2

DEFINICE CHAOSU 2

BEZ NÁVRATU

Bailey String

PROLOG

Dlouhou dobu jsem se snažila zapomenout. Vymazat všechnu ochromující a neustupující bolest, která mě konzumovala zevnitř, ale ne všechno je snadné. Moc jsem si přála, abych mohla začít odznova, jenže mi to můj osud nedovolí. Minulost již pro mě neexistuje, budoucnost zatím nenastala a přítomnost je pro mě jediným vodítkem k úspěchu.

Vše, čemu jsem doposud věřila, se rozplynulo v temnotě. Ocitla jsem se bez východiska, pevného zázemí, bezpečí, rodiny a důvěry.

Během jedné hodiny se mi svět převrátil vzhůru nohama. Celý můj život je jízda na horské dráze, ale tohle byl skutečně pořádný skluz. Pochybuji o sobě, o hodnotách a svých názorech.

Vallius byl shledán vinným. Speciální vyšetřovací služba pro nadpřirozené ho musela delší dobu sledovat, aniž by o tom věděl. Příslušníci forenzního oddělení, společně s detektivy pro nadpřirozené jevy, prohledali jeho dům skrz naskrz. Před třemi dny u něj v tajné knihovně našli svazky knih, které odpovídaly ukradeným kusům z knižního antikvariátu Los Angeles.

Měla jsem pár dní na to, abych našla důkazy, které by svědčily o jeho nevině. Bohužel, jsem se nesečkala s ničím, co by ho mohlo osvobodit. Mám poslední hodiny, které mohu stále využít, ale strach a nejistota mi začínají došlapovat na paty.

Dostala jsem se do fáze, kdy začínám pochybovat i o Valliovi. Neviděla jsem ho od té doby, co ho odvedly z R. G. K. v poutech. Mohl být skutečně tím, za koho ho oni měli?

Potřebovala bych si s ním jen promluvit. Něco mi totiž stále hlodá v hlavě. Jestliže to neudělal on, což si myslím, že neudělal, vrah je stále na svobodě.

Nepodařilo se mi zatím zjistit, kdo to na něj mohl hodit. Zakázali mi se stýkat s mojí rodinou, dokud neproběhne soudní řízení. Do té doby, co si stojím za tím, že je Vallius nevinný, tak mě nespustí z očí. Jakmile udělám něco, co nebude v souladu s pravidly, stanu se automaticky další podezřelou a nebudu moct vypovídat pro Valliův prospěch.

To je snad poprvé, kdy jsem byla zahrnuta do kouta. Nečekala jsem, že tahle situace bude tak závažná. Vždy jsem porušovala a nerespektovala pravidla, ale nyní nemám na výběr. Ne, když je v sázce Valliova budoucnost.

Musím se do toho pořádně obout a skoncovat s tímhle případem jednou pro vždy. Příliš pozdě jsem si uvědomila, že jakmile jsem kývla na tuhle misi, byla jsem už dávno odsouzena k záhubě. Vesmír to tušil, věděl moc dobře, co se stane. Má podivný smysl pro humor.

Potřebuji čas, který značně postrádám. Minuty obíhají a lhůta se krátí.

KAPITOLA PRVNÍ – NEŽ JSEM TĚ POZNALA

Už asi přes hodinu jsem tvrdla ve výslechové místnosti, kde mi stále dělal společnost Anthony Lucitio – hlava vyšetřovacího oddělení společnosti G. U. N. a zároveň otec Leonarda Lucitia, mého dlouholetého přítele. Seděla jsem připoutaná k nepříliš pohodlné židli s nasazenými omezovači moci, abych na něj nemohla použít magii. On rozhodně nikomu z nadpřirozených nedůvěřoval. Stejně ani nevím, kdy se poprvé o nás dozvěděl.

Anthony procházel kolem mě s ledovým klidem, jeho výraz byl neproniknutelný. Už dávno jsem se naučila, že jeho klid byl zlověstnější než jakýkoliv křik. A jak tohle všechno vím? Ještě donedávna jsem se přátelila s jeho synem Leonardem. Kdo by to byl řekl? Jaký otec, takový syn.

Pod stolem jsem nervózně poklepávala nohou. Snažila jsem se, aby si toho Anthony nevšiml, ale mám takový pocit, že o tom moc dobře věděl.

„Takže si to shrneme. Vloukala ses do záznamového archivu, omráčila kouzlem hlídače, zfalšovala verdikt a ještě si způsobila požár. Mám pokračovat?“

„Ještě jste vynechal, jak jsem služebním autem najela do dopravní značky.“

„To bylo moje auto!“ rozkřikl se rozzlobeně.

„Ale bylo služební!“ snažila jsem se bránit s nepříliš velkým efektem.

Netrpělivě si poklepal prstem o bradu. „Co očekáváš od toho svého rebelského chování? Myslíš si, že ti to nějak pomůže? Nebo snad díky tomu dostaneš pana Santiniho z vězení?” Podíval se na mě pohledem, jako kdyby věděl něco, co já ne.

Zkusila jsem uklidnit své myšlenky a najít nějaký smysluplný argument. „Kdybych tady nemusela vysedět důlek, už jsem mohla mít všechny důkazy pro to, aby Vallius u soudu vyhrál. Ovšem pokud to není přesně to, o co Vám jde.”

Zlomyslně se pousmál. „Líbí se mi, jak uvažuješ, Zio. Jsi chytrá holka. Leonard tě má moc rád. Jste nejlepší přátelé už dlouho. A já proti tobě osobně nic nemám, ale ty musíš neustále strkat nos tam, kde nemáš.” Ohlédl se po strážcích, kteří hlídali vchod. „Nechte nás, pánové, chvíli o samotě, prosím.”

„Máme příkazy tady zůstat.” Hrozivě se na chudáka podíval. „Už odcházíme, pane Lucitio.”

Anthony vstal a vypnul kameru, která až doteď pořizovala záznam.

Zasmála jsem se pro sebe. „Tedy, ti z Vás mají neskutečný vítr. Myslím, že ten jeden se dokonce strachy počůral.”

Ignoroval, co jsem právě řekla a posadil se na židli proti mně. „Mám pro tebe návrh, Zio. Bude to pro nás oba výhodné, to tě mohu ujistit.”

Uškĺblba jsem se. „Já s Vámi nebudu spát. Jste stejně starý jako Gerald.”

Iritovaně protočil oči v sloup. „To není můj záměr. A když přestaneš dělat ukvapené závěry, možná se i někam dostaneme. Nikdo se to ale nesmí dozvědět.”

„Zní to hodně tajně, když pozastavujete kamerový záznamník,” opřela jsem se o opěradlo.

„Co kdybych ti řekl, že je šance dostat pana Santiniho ven?” Posadil se zpět na židli. „Stačí mé slovo a bude volný.”

Přeměřila jsem si ho nedůvěřivým pohledem. „A jakou roli v tom hraju já?”

Usmál se. „Dobře, že se ptáš. Protože se ti to pravděpodobně nebude ani trochu líbit.”

„Posoudím sama, pokud dovolíte, co se mi bude a nebude líbit, pane Lucitio,” vypálila jsem.

„Jistě, na to spoléhám. Věc se má takhle. Všechny důkazy prokazují, že je pan Santini vinen. Ty si stále stojíš za opakem, což je naprosto v pořádku, ale nedopadne to pro tebe dobře, jelikož tě strhne s sebou dolů do hlubin a nebude úniku. Je však šance ho dostat ven, protože oba dva víme, že on rozhodně našim vrahem není.”

„Když tohle všechno víte, proč jste ho osobně zatkl?”

Bezmocně rozhodil rukama do vzduchu. „Tak se rozhodli ti nahoře. A kromě toho, také z toho musím profitovat.”

„Něco chcete za to, že prokážete jeho nevinu. Osvobodíte ho, ale stále jste mi neřekl, co za to požadujete.”

„Uzavřeme smlouvu, kterou nesmíš porušit. Dostaneš nového partnera na mise, se kterým budeš spolupracovat. Vybral ti ho sám Gerald.”

„To klidně překousnu, jestli to zajistí Valliovi svobodu.”

„Nepředbíhej, to není všechno.” Vytáhl z jeho desek několikastránkový arch. „Už se s ním nebudeš stýkat.”

„Co prosím?“ odkašlala jsem si. „Asi jsem Vám úplně nerozuměla.“

„Slyšela jsi mě moc dobře. Víím, že mezi vámi dvěma něco bylo. Nevím sice, jak moc to bylo vážné, ale necháš to jít. Jakmile soudce odsouhlasí můj návrh, naše smlouva nabude platnosti. Nebudeš se s ním stýkat, budeš žít svůj vlastní život, ze kterého ho vymažeš. To je dobrá výměna za něco tak cenného, jako je jeho svoboda, ne? Jen si představ, co by s ním udělali v Silent Echo.“

Vytřeštila jsem na něj vyděšeně oči. Jen uzavřený kruh lidí věděl o tom, co je Silent Echo zač. A to včetně mě. Šlo o nejhorší vězení pro nadpřirozené s těmi nejdrsnějšími a nejdrastičtějšími metodami mučení. Víím to, protože jsem tam už byla. Ocitla jsem se tam sice omylem, ale i ta malá týdenní návštěva mi stačila k tomu, aby mi přejel mráz po zádech, jakmile někdo vyslovil tenhle název.

Silent Echo se nacházel hluboko v horských oblastech, kde ho obklopovaly neproniknutelné lesy a nehostinný terén. Samotná budova vypadala jako pevnost z černého kamene, s vysokými zdmi a ostrými hradbami, které varovaly každého, kdo by se pokusil uniknout.

Uvnitř věznice vládl nekompromisní režim. Cely byly malé, tmavé a studené, bez jakýchkoliv příznaků pohodlí. Stěny byly pokryté zbytky černé magie, které měly potlačovat sílu a schopnosti vězňů. Ostré světlo zapadajícího slunce bylo na dva týdny vystřídáno temnotou, jež pocházela snad z toho nejhlubšího koutu světa.

Přejel mi mráz po zádech. Nervózně a zároveň vystrašeně jsem se ošila.

Věděla jsem, že by si Vallius s jeho povahou mezi vězni hodně rychle vysloužil respekt, ale i tak. Nemohu dopustit, aby ho potkal takový osud.

„Slibujete, že vše, co jste řekl, je pravda?“

„Chápu tvé obavy. Můžeš být v klidu. Prozatím.“ Uvolnil mi ruce z pout. „Máš pět hodin na to se rozhodnout. Je to na tobě, Zio.“

Přisunul přede mě naši úmluvu, sebral se a odešel z místnosti. Nechal mi otevřené dveře jako svolení, že mohu odejít.

Vylezla jsem před budovu G. U. N. a zhluboka se nadechla čerstvého vzduchu. Vál studený vtíravý vítr. Zachumlala jsem se více do svého kabátu a vyšla pomalým krokem směrem k parku, který se rozprostíral před budovou. Byla to taková oáza klidu uprostřed městského chaosu. Rozsáhlý trávník byl pokrytý drobnými bílými sněhovými klopou, které chránily stromy a keře, co se snažily zahrát.

Myšlenkami jsem stále byla daleko od Los Angeles, kde právě drželi Vallia, aby si počkal na svůj rozsudek. Věděla jsem, že Anthony Lucitio je zmetek, ale nečekala jsem, že by došel až tak daleko. Nemělo smysl se ptát, zda to myslí vážně, protože odpověď jsem dávno znala. Lucitio nikdy o takových věcech nežertuje. A to ani Leonard.

Přede mnou se snesla k zemi sněhová vločka. Po chvíli ji následovala další, a tak to pokračovalo dále. Za pár dní jsou Vánoce. Tyhle dva měsíce utekly tak rychle, že jsem si nestihla uvědomit, jak moc mi na tom záleží. Prožila jsem toho hodně za takový krátký časový úsek. A jsem za to ráda.

Byla jsem si jistá již od začátku, že vztah s Valliem by byl pasé. Ale možná jsem si sem tam představovala, jaké by to bylo doopravdy. Chtěla jsem s ním být. Především tyhle dny, kdy jsme byli od sebe, jsem si hodně uvědomovala jeho absenci. Stýskalo se mi po něm, i když bych si to asi jen tak nepřiznala. Jenže problém je v tom, že to je pravda. V jeho přítomnosti jsem se cítila v bezpečí a naživu, jako bych konečně našla své místo ve světě. Teď, když jsme od sebe, přijde mi, že to místo zůstalo prázdné a nedokončené.

První den, kdy jsme se poznali, nešlo ani tak o setkání nového člověka. Byl to konec mého neustálého cynismu a nastal nový začátek. A začal pravděpodobně ještě větší cynismus s takovým šimravým sladkokyselým pocitem v žaludku. Bylo to jako poleva na lívance.

Několikrát jsem se snažila Vallia telepaticky kontaktovat, avšak bez úspěchu. Nemohla jsem přemoci vtíravý pocit, že něco není v pořádku. Nebo respektive je něco víc špatně, než by mělo.

Táta se snažil o tom se mnou mluvit, ale poslední dny se mu vyhýbám. Jak jsem řekla, snažím se dodržovat pravidla. Někdy to nejde úplně podle představ, jenže je to pořád lepší, než je totálně ignorovat.

Jenže je možná načase, abych nechala Háda, aby mi pomohl. Potřebuji porozumění, pocit bezpečí, lásku a obětí, které by mi dodalo potřebnou kuráž a odvahu.

Procházím se parkem, sledující vložky, které se pomalu snáší k zemi. Ten klidný přírodní prostor mi poskytoval prostor k uvažování a zklidnění mých myšlenek. Přestože jsem se snažila

potlačit pocity, které ve mně vyvolával Valliův výraz, když jsem ho viděla naposledy, nemohla jsem se jim vyhnout.

„Všechno bude v pořádku, zlato.“ Objevil se vedle mě otec.

„Tati, jak jsi to věděl, kde budu?“ zeptala jsem se s úlekem.

„Stále pozoruji, kde jsi. Zdála ses mi opravdu smutná. Víc než obvykle poslední dobou. Nechtěl jsem to tak nechat, byť se mnou nechceš mluvit.“

„Vlastně bych chtěla mluvit. Já to chci vysvětlit.“

Spokojeně se usmál. „Ty ale nemusíš nic vysvětlovat. Není tvojí povinností obhajovat to, jak jednáš. Musím ti říct, že jsem opravdu šťastný z toho, jak se ti vždy rozbuší srdce, když je ten kluk nablízku. Mám ho rád, nebudu lhát. Jeho otec je také docela fajn týpek, když ho lépe poznáš.“ Vzal mé ruce do svých. „A teď povídej, beruško.“

„Zvorala jsem to. Úplně všechno,“ přiznala jsem s povzdechem.

Pověděla jsem mu o všem, co se dnes událo. Zmínila jsem se o tom malém incidentu v archivu, o dohodě s Lucitiem a s dalšími problémy.

„Ten hajzl, já ho roztrhnu jako hada. Nikdy jsem ho neměl rád. Musím si s ním hodit řeč.“

„Ne, tati, nesmíš se přece angažovat v lidských sporech.“

„Mojí krásnou holčičku nikdo do kouta zahánět nebude. Jsi pro mě všechno. Jsi vždy na prvním místě. Na to nezapomeň, keksíku.“

Koutek úst mi cukl do lehkého úsměvu. Má pro mě v zásobě očividně hodně přezdívek. Pak jsem si ale vzpomněla na to všechno, co se děje, a úsměv mi z tváře opět zmizel.

„Mám strach.“ Kreslila jsem prstem do sněhu smajlíka. „Nevím, zda to dokážu.“

„Ty? Moje dcera by něco nedokázala? To bych se na to podíval.“

„Co když ho nebudu moct nechat jít?“ svěřila jsem mu své obavy s důvěrou.

Zarazil se a zmateně kmital očima mezi mnou a obrázkem ve sněhu. Nevšimla jsem si, že se mi po tváři kutálí slza. Přitiskl mě k sobě a pevně objal. Jeho ruce byly silné, ale teď se třáslly jako listy ve větru. Cítila jsem, jak se mi rozvíjí v hrudi nepříjemný tlak a brání se v sobě, ale v jeho náručí jsem se cítila chráněná jako malé dítě.

„To je v pořádku, Zio. Nejsi sobecká tím, že upřednostníš sebe. Jsem si jistý, že by to Vallius pochopil. Je to moc hodný kluk.“ Pohládl mě po vlasech.

„Já mu to nemohu udělat. Lucitio ho pošle do Silent Echo, a já ho rozhodně kvůli svým sobeckým důvodům nenechám na holičkách.“

„Jsi do něj opravdu zamilovaná.“

Ztuhla jsem, ale nakonec jsem přikývla. Víím, že to nebyla otázka, tudíž jsem tím spíš utvrdila samu sebe.

„Už od začátku jsem věděla, že to bude k ničemu.“

Prudce mě od sebe odstrčil tak, aby mi viděl do tváře.

„Co bylo k ničemu? Naučit se milovat? Začít cítit emoce? Od té doby, co jsi Vallia poznala, jsi nikdy nebyla živější. Jeho láska k tobě tě změnila.“

„Jak můžeš vědět...“

Nadzvedl obočí. „To nemyslíš vážně, má milá? I slepí by si všiml, že do tebe byl až po uši zamilovaný hned od začátku. Jenže jsi byla tou poslední, kdo to zjistil.”

„Kdybys byl ty na mém místě, a místo Vallia by tam byla máma, jak by ses rozhodl?”

„Já odpověď vím stejně dobře jako ty.”

„Ale já to nevím.”

„Někdy není odpověď ve tvé hlavě.” Ukázal prstem na levou stranu mé hrudi. „Pokud není něco, čím by si mohla lidem pomoci fyzicky, stačí když tam pro ně budeš. Buď jim nablízku. A kromě toho jsi Zia Amora Proserpin, není žádná situace, ze které bys nemohla vybruslit.”

„Díky, tati.” Ještě jednou jsem ho pevně objala. „Jsem ráda, že tě mám a nevzdal si to se mnou, zvlášť když ti to moc neusnadňuji.”

„Ach, Zio,” líbl mi lehkou pusou na čelo. „Nikdy bych to nevzdal. Vždycky tady pro tebe s maminkou budeme. Máme tě neskutečně moc rádi.”

Zapomněla jsem se možná zmínit? Naši se k sobě po dvaceti letech zase vrátili. Nevím, jestli mám být nadšená, nebo jen vyšťavená z jejích pokusů se udobřit.

„Potřebovala bych laskavost,” špitla jsem potichu. „Tvá magie je silnější a musím se dostat za magickou bariéru.”

„Ale vždyť to zvládneš sama. Bariéry jsou pro tebe hračka.”

„Ne fyzicky, měla jsem na mysli astrálně.”

„V žádném případě. Ten nápad vypuštěj hodně rychle z hlavy, Zio! Je to extrémně nebezpečné.”

„Něco je špatně. Vallius se neozývá a mám o něj strach. Co když se mu něco stalo?“

„Má tam schopnou ochranku, jsem si jistý, že je v pořádku.“

„Jenže...“ chtěla jsem dál protestovat.

„Zio,“ pokáral mě pohledem. „Nedělej to. Za pár hodin začne soud, měla by ses na to jít vyspat. Tedy, pokud nehodláš raději podepsat tu smlouvu.“

„Udělal bych chybu, kdybych to neudělala?“

„Chyba by to byla.“

„A pokud to podepíšeš?“

Zavrtěl hlavou.

„Ani jedna varianta není správná. Dostala jsi na výběr, přiblížil ti tvé možnosti, ale ty musíš předložit své. Kde je vůle, tam je cesta. A ty si musíš najít tu cestu. Věřím, že se rozhodneš správně, drobku.“

Povzbudivě se na mě usmál a zmizel. Podsvětí nemohlo dlouho zůstat bez dozoru.

Unaveně jsem si povzdechla a lehla si na zem do sněhu, kde se stačil nakupit během rozhovoru s tátou. Začala jsem pohybovat končetinami, abych utvořila anděla. Tenhle malý bezvýznamný moment byl tak prostý. Jenže v tuhle chvíli to bylo to jediné, co jsem chtěla. Potřebovala. Trochu té normálnosti do mého dne.

KAPITOLA DRUHÁ – BEZ NÁVRATU

Nemohla jsem usnout. Hlavou mi stále vířily myšlenky o všem a také o ničem. Podařilo se mi konečně vypnout, jenže v tu chvíli zazvonil budík, který jsem si nastavila. Znechuceně jsem pohodila telefon na druhý konec postele. Můj nový byt byl stále poloprázdný bez nábytku. Jediné, co jsem si sem vzala, bylo pár kusů oblečení, hygienické potřeby a samozřejmě většinu svých knih. Nemůžu bydlet u Hellingtonů, musela jsem tedy jít jinam. Kdo by chtěl bydlet se zločincem, že ano?

Vyhrabala jsem se asi po pěti minutách z postele, protáhla se a namířila si to směrem do koupelny. Snažila jsem se pomocí vody a sprchového gelu ze sebe smýt ten pocit, který se mi usadil hluboko do kůže. Bylo to nepříjemné. I poté, co jsem si rozedřela kůži do červena při zběsilém drhnutí, mi nebylo o nic lépe.

Zaklela jsem, zastavila vodu a vystoupila ven na gumový koberec. Zabalila jsem se do měkké voňavé osušky a na chvíli jsem se ponořila do vzpomínek. Vzpomněla jsem si, jak jsem si poprvé dovolila otevřít se Valliovi, když mě přepadl ve sprše. Něžně mě zezadu objal a začal mě zasypávat polibky. Už v ten moment jsem moc dobře věděla, že se mi ten praštěný bůh zapsal do srdce. Lidé mají tendenci nás rozdělovat, a vesmír má zase nevhodné způsoby, jak nás dávat dohromady.

Hlasité zvuky, které přicházely z kuchyně, mě dostaly ze snění. Spěšně jsem na sebe hodila župan a šla zjistit, co se děje.

„Co tady blbneš?“ Maggie se prudce otočila, když jsem ji přistihla při činu.

„Panebože, lekla jsem se. Já na tebe pověším rolničku. Vždycky se tak nepozorovaně přikradeš.“

„Nečekala jsem tě dnes tady. Ty klíče máš jen pro případ nouze,“ ukázala jsem na svazek klíčů, který ležel na kuchyňském ostrůvku.

„Tohle je případ nouze.“ Vytáhla z tašky krabičku. Na barovém ostrůvku už dávno ležely dva kelímky s kávou. „Dnešek o všem rozhodne. Musíš se posilnit.“

„Magg, jsem ti moc vděčná a vážím si toho, ale...“

„Přinesla jsem lívance.“ Ukázala mi obsah krabičky. „To nemůžeš odmítnout. Vařila jsem se s tím celé ráno.“

„Jistě, budu dělat, že název té firmy vůbec nevidím.“ Přišla jsem k ní a objala ji. „Už jsem ti někdy řekla, jak moc tě mám ráda?“

„Moc často mi to neříkáš, takže ti budu nosit lívance každé ráno, pokud mi tohle vždy povíš.“ Zasmála se.

„Díky, jsi vážně zlatíčko.“ Podala jsem nám vidličky, abychom jsme se mohly pustit do snídaně.

„V kolik to vůbec začíná?“

„Za hodinu.“ Odpověděla jsem s plnou pusou. „Budu muset jít v plavkách, nemám nic na sebe.“

„Už si s ním mluvila od toho incidentu v R. G. K.?“

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou. „Nemáme spojení. Neslyším jeho myšlenky.“

„Asi ochranná bariéra?“

Pokrčila jsem rameny. „Nevím pořádně ani, kde je. Poslala jsem tam Freyu, jelikož se musím držet zpátky, ale zatím se mi neozvala.”

„To je šílené, jak máš svázané ruce. Když jde o Vallia, jsi fakt ochotná udělat pro něj úplně cokoliv.”

„Maggie,” pomalu jsem začala stávat ze židle. „Něco bys měla vědět.”

Pověděla jsem jí o smlouvě, kterou na mě včera Lucitio vytasil. Nevěřičně kroutila hlavou, přikyvovala, přemýšlela, ale nakonec se na mě jen podívala.

„Nesmíš ho nechat se sebou manipulovat. Zkusila jsi o tom mluvit s Leonardem?”

„Nevěřím mu, něco mi na něm nějak nehraje. Poslední dobou se choval hrozně divně, až podezřele. Nic jsem sice neřekla, abych ho nenapadla bezdůvodně, ale on je teď moji poslední starostí.”

„Dobře, pokud si tohle myslíš, tak to asi tak bude.” Sebrala ode mě vidličku. „Jdi se obléknout. A ani za mnou nechod' s tím, že nemáš nic na sebe. Spíš nemáš místo v šatníku na další kousky.”

„Však já vím. Jen jsem tě trochu zlobila.”

Nadzdvihla pravé obočí stylem, jako že mi vůbec nevěří. „Ne, myslela jsi to vážně.”

„Fajn, máš recht.” Zamířila jsem do ložnice. „Vezmu si něco slušnějšího.”

O pár minut později jsem přišla zpátky do kuchyně. Zvolila jsem jednoduché saténové tmavě zelené šaty. Mé zrzavé vlasy s nimi tvořily zajímavý kontrast, který se mi opravdu líbil. Když už se někam hrnu,

tak ať mě alespoň trochu respektují. Vzala jsem si k tomu páskové zlaté boty na jehlovém podpatku.

„Jsi si jistá, že jdeš pouze k soudu?“ Pochybovačně nadzvedl obočí.

„To je to tak špatné?“

„Děláš si legraci? Vypadáš dokonale. Moc ti to sluší.“

„Mimochodem, nemluvila si s Jamesem? Jsou všichni v pořádku?“ zeptala jsem se starostlivě.

„Zio, uvědomuješ si, že když se budeš lidem vyhýbat, nic tím nevyřešíš?“

„Vystavila jsem jeho manželku a děti nebezpečí.“

„Zachránila si je. On vystavuje svoji rodinu nebezpečí neustále jako nejvyšší mág Los Angeles,“ argumentovala věčně.

„Vždyť já vím, jen si přijdu blbě.“ Pohled jsem sklopila k zemi.

„A co mu to takhle říct? Hm?“

Musela jsem jí dát za pravdu. „Fajn, jakmile vyřeším tuhle záležitost s Valliem, promluvím si s ním.“

„V to doufám, má milá kamarádko. A teď už jdi, ať na tebe nečekají.“

„Drž mi palce.“ Jemně jsem se pousmála.

„To ani nemusím. Víím, že to dokážeš.“

Přenesla jsem se pomocí magie před společnost G. U. N. a bez zaváhání vykročila. Hned u vchodu na mě čekal Anthony Lucitio. Jeho vzhled byl typický pro vysoce postavenou osobu. Měl na sobě

tmavý elegantní oblek, který zdůrazňoval jeho vážnost a autoritu. Košile byla bílá a bez jediné vrásky, a na krku měl elegantní kravatu. Na nohou měl lesklé černé boty, které se leskly na slunci, a jeho vlasy byly pečlivě upravené a zastřižené. Jeho pohled byl pevný a rozhodný, připomínající jeho schopnost ovládat situace kolem sebe bez jakéhokoliv náznaku nervozity.

Beze slov jsem mu vrazila ten kus papírů do ruky a šla k výtahu. On mě rychle dohnal.

„Rozhodla ses správně, Zio. Jsem na tebe hrdý. Jsem si jistý, že ti bude pan Santini vděčný. Zlomíš mu sice srdce, ale bude to pro jeho dobro.”

„Co kdybyste už konečně držel klapačku? Vás vážně baví bodat do vosího hnízda.”

Než stačil odpovědět, z výtahu vystoupil muž ve smokingu. Na náprsní vizitce jsem si přečetla jeho jméno.

„Dobrý den, slečno. Pane.” Pokýval slušně na pozdrav, když nás míjel.

„Počkejte, pane Russo, vy jste advokát Vallia Santiniho?” Poznala jsem ho na poslední chvíli, než stačil zmizet za rohem.

Otočil se směrem ke mně. „Už nadále nejsem. Pan Santini trvá na tom, že se bude obhajovat sám.”

„Neřekl proč?”

„Je mi líto, slečno Hellington, ale nemohu Vám prozradit více.” Významným pohledem se zaměřil na Anthonyho. „Pane Lucitio, mám takovou domněnku, že právě na Vás paní z recepce mávala.”

Odkud mě může znát?

„Ach, jistě, omluvte mě, prosím.” Neochotně odešel k recepci.

Advokát Russo mě svižně k sobě přitáhl. „Buďte opatrná, pan Lucitio nehraje podle pravidel. Ať už s Vámi uzavřel cokoliv, mějte se na pozoru.”

„Nevěřím mu, ohlídám si ho. Jak je na tom Vallius? Je v pořádku?”

„Počkat, Vy o tom nevíte?” Přistoupil ke mně blíže, aby nás Anthony neslyšel. „Dnes v noci se pan Santini dostal do potyčky a dost ošklivě zmlátil spoluvězně. Pokud ho nezavřou za ten případ, tak za tohle bude muset minimálně něco zaplatit.”

„A je v pořádku?” zeptala jsem se znovu s naléhavostí v hlase.

„Dokud bude na hranicích s LA, tak bude v pořádku. Jakmile ho odvezou dál...”

„Chtějí ho odvést do Silent Echo.” Přikývl. Lucitio vykročil zpátky k nám.

Russo dodal ještě těsně předtím, než k nám došel. „On udělá všechno pro to, aby Vás ochránil. Chcete radu?” Nečekal až zareagují. „Netahejte do toho emoce. Alespoň jeden z vás musí zůstat střízlivý, a on to zaručeně nebude.”

Anthony došel už k nám. Rozloučila jsem se s panem Russo a dobelhala se k výtahu. O několik poschodí později jsme se ocitli v patře, kde byly pouze jedny dveře. Za nimi se rozprostíralo obrovské auditorium, které sloužilo jako soudní místnost.

Objevil se vedle mě Leonard. Úlekem jsem trochu nadskočila. On se na mě usmál a vzal mě kolem pasu.

„Lekla ses, nemáš čisté svědomí.” Chytil mě pevněji. „Vypadáš skvostně. Ta zelená ti moc sluší.”

„Díky,” špitla jsem nervózně. „Také se mi líbí.”

„Jsi v pohodě?”

Překvapeně jsem povytáhla obočí. „Jistě, nikdy mi nebylo lépe,” podotkla jsem sarkasticky. „Co myslíš? Mám závratě a pocit kocoviny. Nejradši bych to zabalila.”

Za předpokladu, že s tím má Leo něco společného, určitě se teď raduje, když ví, že jsem z toho totálně v háji.

„Zio, nemáš se čeho bát,” snažil se mě uklidnit.

„Máš pravdu, po těch výhrůžkách to tvůj otec vyřeší.” Protočila jsem oči v sloup.

„O čem to mluvíš?” otázal se zmateně.

„Nedělej ze mě blbce. Víš o té dohodě, kterou se mnou Anthony uzavřel,” střelila jsem po něm jedovatě.

Když se neměl k tomu, aby mi odpověděl, otevřela jsem dveře. Pohledem jsem automaticky zběhla k lavici svědků, kde seděla Emily s Geraldem a Jamie s Lucy. Na druhé straně seděla Freya, která vypadala, že právě spatřila ducha. Bylo mi divné, že se vůbec neozvala po tom, co se vrátila ze špionážní mise, aby zjistila, jak na tom je Valli. Pak jsem se střetla očima s Valliem.

Měl na sobě černý kašmírový oblek, který mu přilnavě obepínal jeho svalnatou postavu. Kolem krku mu visela tmavá kravata, podtrhující jeho ostře řezané rysy v obličejí. Jeho oči plály temnotou, ale byla v nich také jiskra, která mi dodala naději, že vše dobře dopadne. Pozoroval mě důkladným pohledem, jako by se chtěl přesvědčit o mé existenci. Vedle něj bylo volné místo, kvůli jeho náhlé změně názoru, aby se obhajoval sám. Chtěla jsem se vydat k němu,

ale jakmile jsem udělala první krok, jeden ze strážců po mně málem skočil.

Nakonec jsem se poslušně vydala na místo, které mi bylo přidělené a nepříliš ochotně se usadila. Zhluboka jsem si povzdechla a otočila se zpátky na Vallia. Cítila jsem jeho intenzivní pohled, kterým se mě snažil přechýst. Všimla jsem si, že se v jeho výrazu odrážel strach a obavy. Povzbudivě jsem se na něj pousmála. Ústy jsem vyznačila otázku, zda je v pořádku, on přikývl a dožadoval se odpovědi, jestli jsem i já v pohodě.

„Mrzí mě to,“ zašeptala jsem.

Aniž bych o to stála, posadil se hned vedle mě Leonard s jeho otcem. Kousla jsem se zevnitř do tváře, abych nic neřekla. Držela jsem se doslova zuby nehty, a i tak bych je oba dva nejradši sejmula. Otočila jsem se za sebe a podívala se na Jamese.

„Všechno dobře dopadne, Zio. Věřím tomu. Nikdo nečekal, že se něco takového semele, ale Vallius je nevinný. Všichni si to myslíme,“ snažil se mě povzbudit vlídnými slovy.

Naklonila jsem se k němu blíž, aby mě Lucitio neslyšel. „Není to tak. Vallius je sice nevinný, ale ušili na něj budou. A mám podezření, že vím, kdo to doopravdy udělal.“

„Takže už znáš pravého vraha?“ zeptal se zaskočeně. „Co je zač?“

„Jsem si na devadesát celých devět procent jistá. Jenže jsem zatlačena v rohu, bojím se, že to ještě víc zhorším, když se v tom budu zase hrabat.“

„Buď opatrná. Nestojí za to riskovat.“